ఆమె నవ్వింది!

వింధ్యవాసిని

అనగనగా ఓ ఊరుంది. ఆ ఊళ్ళో ఒకానొకచోట ఒక చిన్న ఇల్లుంది. ఆ ఇంటి మేడమీద రెండు గదులున్నాయ్. ఆ రెండు గదుల్లోకి నిన్ననే ముగ్గురు బైరాగి పిల్లకాయలు ప్రవేశించారు. వాళ్ళల్లో ఒకరు విద్యార్థి ఒకరు చిరుద్యోగి; ఇంకొకరు నిరుద్యోగి, వారి నామధేయాలు వరసగా గోపాలం, విశ్వనాథం, సూరిబాబులు.

గోపాలం ప్రతిరోజూ వేళ తప్పకుండా

ఏటుగా దసరాబుల్లోడిలా తయారయి ఇంటర్వ్యూకు కాలేజీకి వెళ్ళే. విశ్వనాథం లా. ఏదో నెత్తిమీద గుదిబండ మోస్తున్నవాడికి మల్లే తలవొంచుకుని. దర్జాగా [illegible] [illegible] వెళ్ళాడు. [illegible] మారిపోయి. అదృష్టమే చెప్పాలి. ఎల్లవేళలా వెన్నంటి [illegible].

దిపెట్టేలా [illegible] [illegible] లాగేస్తూ. వదులుతున్నదని [illegible].

వాళ్ళు మగ్గుమ ప్రాణ [illegible] అయితే వాళ్ళు ఎప్పుడూ [illegible] అర్థం అవుతుంది. ఎవ్వరు [illegible] ఒకసారి పోల్చుకోరు. ఎవరు [illegible] ఉంటే మారిపోదు [illegible] టాడు

వాళ్ళు ముగ్గురూ ఒకే ఊరివాళ్ళు. చిన్నప్పట్నించీ ఒక కంచంలోతిని ఒక మంచంలో పడుకోకపోయినా, ఒకే స్కూలులో, కొంతవరకూ ఒకే కాలేజీలోనూ చదువులు వెలగబెట్టారు తరువాత ముగ్గురిదార్లూ వేరయినా, ఒకేఊళ్ళో, ఒకే గదిలో, నివసిస్తున్నారు. ఇంకా చెప్పాలంటే ఒకే హోటల్లో భోంచేస్తారు. ఒకే బ్రాండు సిగిరెట్టు కాగుతారు.

ఆవాళ ఉదయమే. మొదటగా నిద్ర లేచిన గోపాలం దంతధావనం చేసుకుంటూ, రూములోంచి బయటికొచ్చి వీధి పరిసరాలు పరికించటం ప్రారంభించాడు. ''ఇంజినీరింగు కాలేజీలో చేరినప్పటినుంచీ బ్రతుకు మరీ బోరుగా అయిపోయింది బాబూ!'' అనుకున్నాడు. కాదుమరీ! వాళ్ళ కాలేజీలో వెతుకుదామన్నా ఒక్క ఆడ పురుగైనా కన్పించలేదు.

''ఇంతకు ముందున్న గదీ అంతే! మరీ వెధవకొంప! ఎదిరింట్లో ఓముసలి బామ్మగారూ, అటుపైపింట్లో మహాకాయురాలైన ఓ మహాలక్ష్మమ్మగారూ, ఇటుపైపింట్లో బురఖా ధరించే తురక బూబమ్మ తప్పిస్తే, గులాబీలాంటి ఒక్క ఆడపిల్లయినాలేదు'' అని కూడా అనుకున్నాడు గోపాలం.

ఆ చిన్నవాడు కనీసం ఈకొత్తస్థలంలోనయినా తన కోరిక తీర్చమని తిరపతి వెంకన్నని ప్రార్థించేదేమో. తపస్సుకి మెచ్చిన వరంలా ఎదురుగా డాబా ఇంటి మేడమీది గది కిటికీలో ఓ సీతాకోక చిలుక బయటికి చూస్తూ కన్పించింది.

గోపాలం అటూ ఇటూ చూశాడు-ఎవరేనా ఉన్నారేమోనని. తను తప్పిస్తే ఎవరూ ఉన్నట్టులేదు. కాబట్టి ఆ సుందరాంగి తనవైపే చూస్తూండాలని రూఢి చేసుకున్నాడు. ఆ పిల్లముఖం అప్పుడే చెట్లోంచి తెంపుకొచ్చిన గులాబీపువ్వులా ఉంది, ఆ కళ్ళల్లో ఏదో దిగులు ఉంది-ఎవరికోసమో నిరీక్షణ ఉంది. 'నాకోసమే' అన్పించింది గోపాలానికి, అతగాడి మనస్సులోంచి ''నీకోసమే!...నీకోసమే'' అంటూ ప్రతిధ్వనించింది. అంతలో గదిలోకెవరో వచ్చారు కాబోలు లోపలికెళ్ళిపోయిందా చిన్నది.

ఇంతలో గుర్తొచ్చింది గోపాలానికి ఆవాళ స్పెషల్‌క్లాసు ఉన్న విషయం. ''ఈ వెధవలిద్దర్నీ త్వరగా లేపి, హోటలు అయ్యర్ను దర్శిస్తేగాని క్లాసుకి అందుకోలేను'' అనుకుంటూ లోపలికెళ్ళి సుప్రభాతం సాగించాడు.

అటు తరవాత మిత్రులు ముగ్గురూ కడుపులు నింపుకోటానికి హోటలుకి బయలు దేరారు, ఆమేడ కిటికీలోంచి కన్పించిన సుందరి ఏమైనా క్రింద కనిపిస్తుందేమో చూదామని, గోపాలం మిత్రులిద్దరి కంటే ముందే మెటుదిగేసి వీధిలోకొచ్చాడు, ఎందుకా అమ్మా

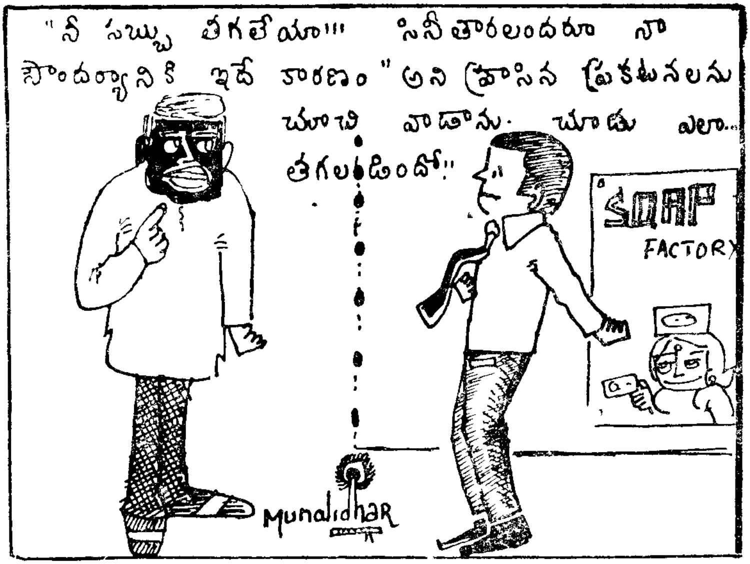

యిలవైపు ఇలా చూపులు విసిరేయటం లాంటి వేషాలు విశ్వనాధానికి నచ్చవు.

"అనవసరంగా గొడవచేస్తాడు-వీడు చూసేడంటే" అనుకుంటూ ఆ ఇంటివైపు చూశాడు. వరండాలో పిట్టగోడ నానుకుని చిరునవ్వు ముఖంతో నిలబడి ఉందా సుందరి, ఇంకేముంది! 'ఏదో ఒకటి చేసెయ్యాలి! ఈ పిల్లతో ఎల్లాగైనా స్నేహం చెయ్యాలి! ఈమెలేని నా బతుకు కాల్చనా?' అనుకున్నాడు గోపాలం నాటక ఫక్కీలో.

వెనకనే సూరిబాబూ, విశ్వనాధం గది తాళంవేసి బయలుదేరి గోపాలాన్ని కలుసుకున్నారు.

గోపాలం అటునించి అదే కాలేజీకి వెళ్ళిపోయాడు. విశ్వనాధం, సూరిబాబూ ఇంటిదారి పట్టారు. ఇంటి ముందుకిరాగానే కాస్తంత దిక్కులు చూసే అలవాటున్న సూరిబాబుకి, ఎదురింటి గుమ్మంలోంచి లోనికెళ్తున్న ఓ జవ్వని బారుజడ కన్పించింది. ఆ జడలో మల్లెలు ఎవరికోసమో వేచి చూసి విసిగినట్లుగా వాడి పోయి ఉన్నాయి. "ఎవరీ అభిసారిక?" అనుకున్నాడు.

మేడపైకి ఎక్కాక, విశ్వనాథం తలుపు తాళం తీస్తున్నప్పుడు, సమయం చూసుకొని, ఆ ఇంటివైపు చూశాడు సూరిబాబు. మేడమీద కిటికీలోంచి, వాలుకుర్చీలో కూర్చుని ఏదో ఆలోచిస్తోన్న ఓ అప్సరస కన్పించింది. "అజడ

తాలూకు అభిసారిక ఉపదేశాలోలు'' అనుకున్నాడు. ఇంతలో ఆవిడ కిటికీ దగ్గిర కొచ్చి నిలుచుంది. సూరిబాబు ఆమె కళ్ళు రాత్రంతా జాగారం చేసినట్లు ఎర్రగా కనిపించాయి. ఇంతలో లోపల్నుంచి విశ్వనాథం దేవికో పిలవటంతో గబుక్కున గదిలో దూరాడు. "వీడొకడు కీచకుడిలా!'' అనుకుంటూ.

శీఘ్రం మంచంమీద పడుకుని వార్తా పత్రిక మొదటి అక్షరంతో మొదలుపెట్టి. తొమ్మిదిమ్ముక్కాలు అయేదాకా తన శక్తి మేరకు చదివేసి ఆఫీసుకి బయలుదేరాడు విశ్వనాథం. మెట్లుదిగి కిందికొచ్చి, కింది భాగంముందు నిలబడి 'కృష్ణమూర్తిగారూ' అని పిలిచాడు. సదరు కృష్ణమూర్తి ఆ ఇల్లుగలవారి పుత్రుడు. విశ్వనాథం సహోద్యోగి. ఇంతకు ముందున్న గది ఖాళీ చేయాల్సివొచ్చినప్పుడు ఈ శాస్త్రీద్వారానే మేడమీది గదల్లో ప్రవేశించారు మన మిత్రత్రయం. 'వస్తున్నానండోయ్' అంటూ చెప్పులేసుకుని బయటికొచ్చాడు కృష్ణమూర్తి. వచ్చినవాడూరుకోక ఎదురింటివైపో చూపు విసిరేశాడు. సరిగ్గా ఆ సమయంలో విశ్వనాథం కూడా అటే చూశాడు. ఇద్దరికీ పిట్టగోడనానుకుని చిర్నవ్వుముఖంతో నించుని ఉన్న ఎదురింటి అమ్మాయి కన్పించింది.

ఆ పిల్ల తనవేపు చూస్తోందో, కృష్ణమూర్తివేపు చూస్తోందో, లేక ఇద్దరివేపూ చూస్తోందో విశ్వనాథానికి అర్థంకాలేదు. ఆ సమయంలో అతనికో అమ్మాయిమీ జాలేసింది 'ఆ అమ్మాయి తండ్రి నాలాగే ఓ ఎన్. జి. వో కాబోలు. పెళ్ళి చెయ్యలేక ఎదిగిన కూతుర్ని అల్లాగే ఉంచుకున్నారు. అయినా ఓ అమ్మాయీ! నువ్వేలాంటి పరిస్థితుల్లో ఉన్నప్పటికీ. మా ఇద్దరిలోనూ ఎవరివైపు చూసినా ప్రయోజనం శూన్యం. వీడికి ఆర్నెల్ల క్రితమే పెళ్ళయింది. ఇక నేనంటావా! నాకు పెళ్ళికావలసిన చెల్లెళ్ళున్నారు. వాళ్ళిద్దరి తరవాతే నాకు ప్రమోషను' అనుకున్నాడు తనలో తాను.

ఇలా మిత్రులిద్దరూ తమతమ పనుల మీద వెళ్ళిపోగానే. సూరిబాబు రోజూలాగే పరుపుక్రింద దాచుకున్న ఏ డిటెక్టివ్ పుస్తకాన్నో, సెక్సు పత్రికనో బయటికిలాగి తన ఉద్యోగాన్ని తను నిర్వహించేవాడు. కానీ ఇవాళ అతని మనస్సు పనిమీద లగ్నం కావటంలేదు. ఆలోచనలన్నీ ఎదురింటి అభిసారిక చుట్టూ తిరగటం ప్రారంభించాయి.

అయినా పట్టుదలగా ఓ పుస్తకాన్ని తెరచి ఏదో కథని ప్రారంభించాడు. '....... ఆ కిటికీ దగ్గిర నిలబడి ఎదురింటి వరండాలో ఉన్న రామేశంవైపే తదేకంగా చూస్తోంది కమల. ఆమె కళ్ళు ఎర్రగా ఉబ్బి ఉన్నయ్. వాటిలో భరించలేని వాంఛా, తాపమూ పెల్లుబుకుతోన్నయ్ ఆమె బుగ్గలు ఉద్వేగంతో ఎర్రబడి వున్నయ్. ఎర్రటి దొండపండ్లలా వున్న

ఆమె పెదవులు మోహావేశంతో కంపిస్తున్నాయ్. రామేశాన్ని తన దగ్గరకి రమ్మని పిలుద్దామని చిన్నగా చెయ్యి ఎత్తబోయింది. ఇంతలో అతను ఆమెవైపు చూడకుండా లోనికెళ్ళిపోయాడు.........'

ఇంక చదవలేకపోయాడు సూరిబాబు 'పచ్చిపీనుగ! పరువంలోవున్న' అతడి పిలిచేదాకా అర్థంచేసుకోలేనివాడూ మగాడేనా?' అనుకున్నాడు ఇంతకు ముందు కిటికీలో కనిపించిన ఎదురింటి అభిసారిక గుర్తొచ్చింది. మళ్ళీ కనిపిస్తుందేమోనని ఆ ఇంటివేపే చూడడం సాగించాడు.

సాయంత్రానికి సూరిబాబు నిరీక్షణ ఫలించింది. అయిదు గంటలకి సరిగ్గా ఎదిరింటి అమ్మాయి కిటికీ దగ్గిర కొచ్చి మంచుని. ఒక్కచూపు ఇటుపారేసి సందు చివరి వైపుకి చూడసాగింది. 'నేను ప్రొద్దున్న చూపింది అబద్ధంకాదు. ఆమె నన్నుచూడాలనే మేడమీదికొచ్చింది అను కున్నాడు సూరిబాబు. అదే సమయంలో కాలేజీనించి తిరిగొచ్చిన గోపాలం మేడ మెట్లు ఎక్కుతూ, ఎదిరింటి కిటికీలో, ఆ సుందరిని చూసి, సరిగ్గా సూరిబాబు అను కున్న మాటలే అనుకున్నాడు. ఆ ఇద్దరూ అలా ఎంతసేపా అమ్మాయిని చూస్తూఉండి పోయేవారో కానీ, కింద వీధిలో విశ్వనాధం మాటలు వినిపించటంతో, 'గురువుగారొస్తున్నార్లా ఉంది' అనుకుంటూ లోపలికెళ్ళి పోయాడు గోపాలం.

మన వాళ్ళిద్దరికీ అలా దర్శన మిచ్చిన ఆ అమ్మాయి. విశ్వనాధం కృష్ణమూర్తితో కలిసి ఇంటి ముందుకి సరిగ్గా వచ్చేసరికి, కింద వాళ్ళింటి వరండాలో ప్రత్యక్షం పయింది, 'ఈ పిల్లకిదో రోగంలా ఉంది.

సూటులో ఉన్న ఒక తను 14 అంతస్తుల భవనం గేటు దగ్గర ఆగి, అక్కడే ఆడుకుంటున్న పన్నెండేళ్ళ అబ్బాయిని పిలిచి,

"అబ్బాయీ! ఫలానా బ్రిగేడియర్‌రావు గారిల్లు చూపగలవా?" అని అడిగాడు ఆ అబ్బాయి, వెంటనే తల వూపి తాతనన్నుఅనుసరించమన్నాడు. వారిద్దరూ అత్యధిక ప్రయాసతో 12 అంతస్తులూ ఎక్కి చెమటలు కక్కుతూ ఒకఇంటి దగ్గర ఆగారు.

అబ్బాయి: ఇదేనండీ! బ్రిగేడియర్ రావుగారిల్లు.

సూటు :- అయితే, ఇంటికి తాళం వేసుందే! ఆయన ఎక్కడి వెళ్ళారు!

అబ్బాయి:- ఆయన క్రిందనే ఉన్నారండీ! ఆ గేటు ప్రక్కనే నిల్చుని సిగరెట్టు కాలుస్తున్నాయనే నండీ, బ్రిగేడియర్ రావుగారు!

—సి, వెంకటేశ్వర్లు, కొరట్లూరు పాడి.

అనుకుంటూ ఇటు తిరిగి చూశాడు విశ్వనాథం. ఏం ఉందీ—కృష్ణమూర్తి ఆపిల్ల వైపు దొంగ చూపులు చూస్తోన్నాడు. విశ్వనాథానికి వళ్లు మండింది.'' చక్కగా పెళ్ళి చేసుకుని వీడికిదేం పోయేకాలం' అనుకున్నాడు. అదే మాటని పైకిఅనేంత చనువులేదు కృష్ణమూర్తి దగ్గిర. అందుకని నోరు మూసుకుని పైకి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆవాళ సాయంత్రం అంతా పెద్ద విశేషం అంటూ ఏమీ జరగలేదు. ఎందుకంటే చెప్పానుగా అమ్మాయిల వైపు దొంగ చూపులు చూడటం వాళ్ళనిగురించి చర్చించటం లాంటివి విశ్వనాథానికి నచ్చవని. అందుకే సూరిబాబూ. గోపాలం బుద్ధి మంతుల్లా ఉండిపోయారు. ఇంతకీ వాళ్ళిద్దరూ విశ్వనాథాని కంతగా ఎందుకు భయపడాలీ అంటే దానిక్కారణం లేకపోలేదు. అతను ఒక ఉద్యోగం అంటూ చేస్తున్నాడు. కష్టకాలంలో పాతికో పరకో ఇచ్చి సహాయం చేస్తుంటాడు వీళ్ళకి

రోజూలాగే. ముగ్గురూ కలిసి వెళ్ళి భోజనాలు ముగించుకుని వచ్చి కాస్సేపు గప్పాలు కొట్టి నిద్ర కుపక్రమించారు.

రోజూలాగే విశ్వనాథం మాత్రం గుండెల మీద చెయ్యేసుకుని నిశ్చింతగా నిద్రపోయాడు ఇక సూరిబాబూ, గోపాలాల అవస్థే చూడాలి! ఎంతోసేపు ఎదిరింటి సుందరిని గురించి ఆలోచిస్తూ పరుపుమీద దొర్లి నిద్రపోయారు.

ఆ నిద్రలో గోపాలానికి ఓ కల వచ్చింది-ఎదిరింటి అమ్మాయి తనకి లవ్ లెటరాసినట్లు తను తబ్బిబ్బు పడుతూ చదువుతున్నాడు.

''మైడియరెస్ట్ గోపాల్,

నిన్ను చూసినప్పట్నుంచీ నా మనసు మనసులో లేదు. నా ఆలోచనలన్నీ నీ చుట్టే తిరుగుతున్నయ్ నీ దగ్గిరికి పరిగెత్తి వద్దామా అనిపిస్తోంది.

',ప్రియతమా! మనిద్దరికి ఎన్నో జన్మల అనుబంధం ఉన్నట్లు కనిపిస్తోంది నాకు. ఇన్నాళ్ళూ నీ కోసమే ఎదురు చూస్తున్నానేమో నేను!" 'లవ్ ఎట్ ఫస్ట్ సైట్ అంటే ఇదే కాబోలు. నువ్వు కూడా నన్ను ప్రేమిస్తోన్నావని నీముఖమే చెబుతోంది

"నువ్వంటే నాకు ప్రాణం! నువ్వు లేందే నేను బ్రతకలేను........'' ఇల్లాగే ఏమేమో రాసింది గోపాలం మనసు సంతోషంతో గెంతుతోంది.

ఇక సూరిబాబు కొచ్చిన కల ఇంకా బ్రహ్మాండంగా ఉంది. కలలో—అది ఇంద్రసభలా ఉంది —అందులో సింహాసనం మీద ఇంద్రుడు కాబోలు కూచుని ఉన్నాడు. ఆశ్చర్యం ఏంవిటంటే ఆ ఇంద్రుడు సూరిబాబే! అతనికి ఎదురుగుండా ఓ అప్సరస నృత్యం చేస్తోంది. ఆమె శరీరంలోని వంపులన్నీ ఆ నృత్యంలో సూరిబాబుకి పసందుగా,కనుల

విందుగా కనిపిస్తోన్నాయ్. నాట్యం అయి పోగానే, పరిగెత్తిపెళ్ళి. ఆ అప్సరసని గట్టిగా కావిలించుకున్నాడు సూరిబాబు తీరా చూస్తే ఆ అప్సరస ఎవరో కాదు- ఎదిరింటి అభిసారికే!

ఇలా రాత్రంతా కలలతో వేగి పోయి' తెల్లవారి ఆలస్యంగా లేచారు గోపాలం సూరిబాబులు. ఆవేళ సుప్రభాతం డ్యూటీ విశ్వనాథానికి పడింది.

ఆ రోజు ఉదయంనించీ సాయంత్రం అయిదు గంటలదాకా దాదాపు ముందు రోజు కథే రిపీట్ అయిందని చెప్పొచ్చు. సాయంత్రం విశ్వనాథానికి కాస్త పని ఎక్కువగా ఉండటంవల్ల కృష్ణమూర్తితో కలిసిరావటం పడలేదు. ఐదున్నర దాటి పోతున్నప్పుడు, తీరికగా నడుస్తూ సందు చివరికి వచ్చాడు. అంతలో ఎదురుగుండా కనిపిస్తోన్న దృశ్యాన్ని చూసి, కాస్తంత ఆశ్చర్యపోతూ విశ్వనాథం.

ఎదిరింటి అమ్మాయి. వరండాలో నించుని ఉన్నది ఓసారి వాళ్ళింట్లోకి. మరోసారి కృష్ణమూర్తి ఇంట్లోకి చూసి, గబగబా వీధిదాటివచ్చి, తమ ఇంటి వరండాలో నించుని ఉన్న కృష్ణమూర్తి చేతిలో ఓ కాగితంపెట్టి, ముసిముసిగా నవ్వుతూ వచ్చినదార్నే వెళ్ళిపోయింది.' అయితే వ్యవహారం ఇంతదాకా వొచ్చిందన్న మాట అయినా పెళ్ళయిన వాడిని పట్టుకుని ఊగులాడుతోందేమిటీ పిల్ల! పిచ్చంగా వెర్రిబాగులా ఉంది. పోనీ ఈ కృష్ణమూర్తిగాడికైనా బుద్ధి ఉండొద్దూ! నాకేగనక అధికారం ఉంటే చెప్పుచ్చుకు కొట్టి ఉండేవాణ్ణి." అనుకుని గబగబా మేడ మీదికెళ్ళిపోయాడు విశ్వనాథం.

అక్కడ గదిలో రామ రావణ యుద్ధం జరుగుతోంది, గోపాలం గొంతు ఖంగు మంటోంది- 'ఛీ! నీవింత మిత్ర ద్రోహి వనుకోలేదురా సూరిబాబూ! ఉద్యోగం సద్యోగం లేకుండా గొంతుక్కూర్చుని నువ్ చేస్తున్న పని ఇదన్నా దర్టీరోగ్! ఏ ఆడపిల్లయినా నీ దేభ్యపు ముఖాన్నెలా ప్రేమిస్తుందనుకున్నావ్? ఆడపిల్ల నావైపు ఎంత ప్రేమగా చూసిందో తెలుసా విన్న

రచయితలకు మనవి

కథలు, వ్యాసాలు ప్రచురణార్హము కానిచో త్రిప్పి పంపగోరు వారు తగినన్ని స్టాంపులు అతికించిన కవర్లుజతపరచి పంపవలసినదిగాకోరు తున్నాము. ఈ విషయంలో ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాలు జరుపబడవు.

కథలు పుల్‌స్కేప్‌సైజులో పది పేజీలు, వ్యాసాలు నాలుగు పేజీలు మించకుండా పంప ప్రార్థన.

—ఎడిటర్.

ఆమెని నేను నా ప్రాణానికి ప్రాణంగా ప్రేమిస్తున్నాను. ఆమెవైపలా దొంగచూపులు చూడటానికి నీకెన్ని దమ్ములుండాలి? హుం!...." అంతలో సూరిబాబు గొంతుక ఇంకా గట్టిగా వినిపించింది- 'అనవసరంగా నోరు పారేసుకోకురా గోపాలం! కోపమొస్తే నేను మనిషిని కాను తెలుసా? ఆ పిల్ల నిన్న బెంచీ నావైపు చూస్తోంటే నేనూ చూస్తోన్నాను అదేదో నీ స్వంత ప్రాపర్టీ అయినట్లు మాట్లాడతావేం? నువ్వేమో మహా అందగాడి వయినట్టు నన్ను పేరుపెడతావట్రా రాస్కెల్!...." కోపం ఎక్కువగా వొచ్చినప్పుడు సూరిబాబుకిక మాటలు పెగలవు. అలాంటప్పుడు అతనిచేతులు ఎదుటి వ్యక్తిని కొట్టటానికి లేవటం కూడా కద్దు.

గొడవంతా విన్నాడు విశ్వనాథం. లోపలికెళ్ళి ఇద్దరి చెవులు పిండితేగానీ లాభంలేదు-కథ క్లైమాక్సు కెక్కేలా ఉంది అనుకున్నాడు. వెంటనే గాలి దుమారంలా లోపలికెళ్ళి "నోరు మూసుకోండ్రా చప్పపీనుగుల్లారా! ఎప్పుడు ఏ అమ్మాయి మనవైపు చూసిందా, ఏపిల్లకి ఎలా లైను కొడదామా అన్న యావ తప్పితే ఇంకోటిలేదు వెధవలకి. మీరిద్దరూ ఇక్కడ తన్నుకు చావండి, ఆపిల్లక్కడ ఆ వెళ్ళిన కృష్ణమూర్తిగాడిని పట్టుకు వేళ్ళాడుతోంది. విన్నవించీ, ఆపిల్ల కిటికీలోంచీ వరండాలోంచీ చూస్తోన్నది మీ ఇద్దర్లో ఎవర్నీ కాదు తెలిసిందా!' అంటూ తాను చూసిందంతా వెళ్ళగక్కాడు.

అంతా అయ్యాక కొద్దిసేపు ఆ గదిలో నిశ్శబ్దం తాండవించింది. వాతావరణాన్ని ఎలాగో తేలికచెయ్యాలని సంకల్పించుకున్నవాడైన విశ్వనాథం. 'దేవలోక్' లో మంచి హిందీ పిక్చరొచ్చింది. వెళదాం లెవండి. ఎందుకలా దేభ్యం ముఖాలేసుక్కూర్చుంటారు' అన్నాడు. సినిమా ప్రియులైన సూరిబాబూ, గోపాలం జరిగిన గొడవంతా చిటికెలో మరచిపోయి భుజాలెగరేసుకుంటూ బయలుదేరారు విశ్వనాథం వెంబడి.

వాళ్ళయుద్ధం అంతా ముగించుకుని వెళ్ళేసరికి అక్కడ పిక్చర్ మొదలయిపోయింది. టిక్కెట్లు తీసుకుని చీకట్లో తడుముకుంటూ వెళ్ళి కూలబడ్డారో చోట. వాళ్ళకి ముందుసీట్లో ఎవరో ఓ జంట కూర్చుని ఉన్నారు. స్నేహితులిద్దరిమధ్య కూర్చునివున్న విశ్వనాథానికి ముందున్న వాళ్ళిద్దరూ అసలొచ్చింది సినిమా చూడటానికో కబుర్లాడుకోటానికో అర్థంకాలేదు ఆ అబ్బాయి ఓసారి ఆ అమ్మాయి భుజం చుట్టూ చెయ్యేసి మాట్లాడితే, ఆ అమ్మాయేమో మరోసారి పూర్తిగా అతని మీద పడిపోతూ గుసగుస లాడుతోంది. ఇంతకీ ఇంటర్వెల్లో మాత్రే ముందున్న వాళ్ళు కృష్ణమూర్తీ, ఎదిరింటి అమ్మాయీను. ముగ్గురు మిత్రులూ నోర్లు తెర

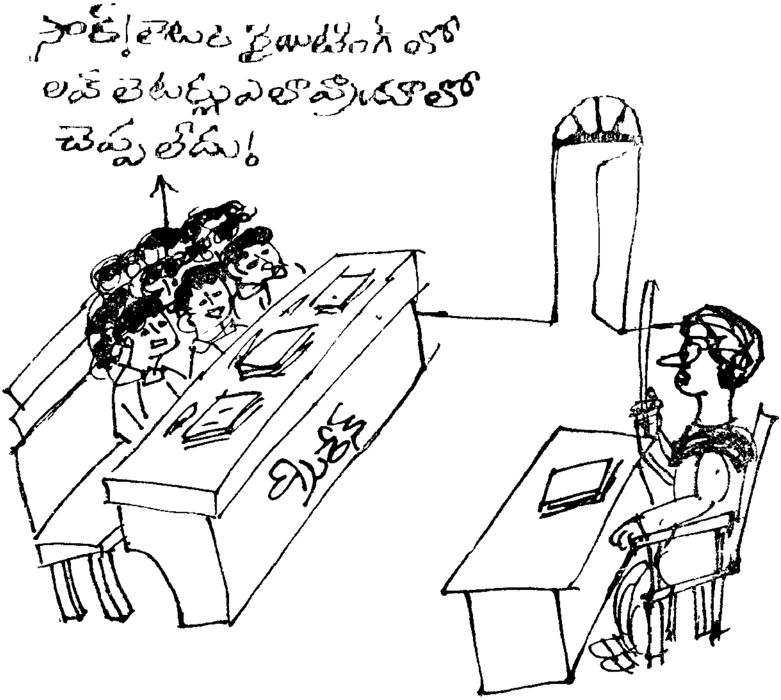

ఛకొాని వుండిపోయారు కాసేపు. ఉన్నట్లుండి వెనక్కి తిరిగి చూసిన కృష్ణమూర్తి 'హలో! విశ్వనాథంగారా! ఈవెవింగ్ ఆలస్యంగా వచ్చారుకదూ! అన్నట్లు చూడు సంధ్యా! ఈయన నా కొలీగ్ విశ్వనాథంగారు. వాళ్ళిద్దరూ ఆయన స్నేహితులు. ముగ్గురూ మనింట్లో మేడ మీద గదుల్లోకి మొన్ననే వచ్చారు. ఈవిడ నా భార్య మిసెస్ సంధ్యారాణి' అన్నాడు.

మనవాళ్ళు ముగ్గురికీ అతని మాటలేవీ అర్థంకాలేదు. వాళ్ళ ముఖాల్లోని ఆశ్చర్యం పసిగట్టారు కృష్ణమూర్తి 'ఓహో ఆదా! మనకెదురుగావున్న ఇల్లే మా మామగారిల్లు ఆషాఢమాసంకదూ! ఈవిడగారు పుట్టింటికెళ్ళారు. నేను వాళ్ళ ఇంటికెళ్ళగూడదట! తను మా ఇంటికి రాకూడదట. ఈ పెద్దవాళ్ళు శాస్త్రాలతో మన ప్రాణాలు తోడేస్తారండీ! ఇద్దరం కిటికీల్లోంచి చూసుకోలేకా, ఇలా సినిమాలలో, పార్కుల్లో కలుసుకోలేక ఛస్తున్నామంటే నమ్మండి' అన్నాడు. తన భర్త వాగ్ధాటికి మురిసిపోతూ, ఆ ఎదిరింటి అమ్మాయి- అంటే అతని భార్య ఫక్కుమని నవ్వింది.